

[Ministeren for offentlige arbejder.]

påbegyndt gennemførelsen af en omfattende omlægning af driften fra egentlig sporvognsdrift til omnibusdrift, og dette indebærer, at et større antal tjenestemandsansatte funktionærer, der hidtil har virket som sporvognsstyrere, fremtidig må gøre tjeneste ved omnibusdriften. En systematisk kørselsundervisning er iværksat, men et større antal af disse kommunale tjenestemænd har ikke tidligere kørt bil, og der opstår derfor et problem om deres beskæftigelse i tiden, indtil det ventear, der omtales i loven, er forløbet.

Københavns magistrat har oplyst, at der også efter de pågældendes erhvervelse af kørekort foregår en videre linje- og vogn-typeindøvelse, omfattende yderligere ca. 90 timers buskørsel, og at ingen chauffører ved sporvejene frigives til kørsel med passagerer, før denne videre uddannelse er gennemgået.

Det er min opfattelse, at der herved foreligger væsentlig større sikkerhedsmæssige garantier for, at disse chauffører vil kunne opfylde de krav, den moderne trafik — og ikke mindst den intense storkøbenhavnske — stiller, end hvad der indeholdes i lovens krav om, at vedkommende skal have ført bil i et år. Man må jo nemlig huske på, at loven ikke siger noget om, i hvilket omfang han skal have gjort brug af kørekortet i venteåret.

Det forekommer mig derfor rimeligt at søge at hjælpe Københavns kommune ved at tilvejebringe en hjemmel til at kunne gøre undtagelse fra lovens formelle krav, og jeg har ment, at det ville være naturligt at lade dispensationsmuligheden omfatte hele lovbestemmelsen, altså både venteåret og aldersbetingelsen, selv om en dispensation fra aldersbetingelsen næppe er aktuel i den foreliggende situation. Det kan måske ikke udelukkes, at der ved senere lejlighed kunne være brug for også at dispensere i så henseende. Men jeg vil gerne understrege, at det er tanken kun at benytte den foreslåede hjemmel til at gøre undtagelser i sådanne tilfælde, hvor der foreligger et mere omfattende behov, og at dispensationen normalt ikke vil blive givet, når der alene er tale om individuelle interesser.

Med disse ord skal jeg anbefale lovforslaget til det høje tings hurtige og velvillige behandling.

Fiskeriministeren (Risgaard Knudsen):
Herved tillader jeg mig for det høje ting at fremsætte forslag til lov om saltvandsfiskeri og forslag til lov om ændring i lov om afløsning og statens overtagelse af retten til fiskeri med ålegårde og andre særlige rettigheder til fiskeri på søterritoriet.

Begge de nævnte forslag var fremsat i sidste samling, men nåede ikke at blive færdigbehandlet.

Det nu foreliggende forslag til lov om ændring i ålegårdsafsløsningsloven er, bortset fra en enkelt redaktionel ændring, uændret i forhold til det forslag, der blev fremsat i sidste samling, og forslaget betyder i øvrigt ikke nogen realitetsændring af de i den nuværende saltvandsfiskerilovs § 7, stk. 10-20, indeholdte bestemmelser om afgørelse af tvistigheder mellem de til ålegårdsfiskeri berettigede og de frie fiskere, men da disse bestemmelser nu alene angår de afløste ålegårdsrettigheder, har man fundet det naturligt at overføre bestemmelserne fra saltvandsfiskeriloven til den nævnte lov om afløsning af ålegårdsrettigheder m. v.

I forslaget til lov om saltvandsfiskeri er derimod foretaget visse realitetsændringer i forhold til det i sidste samling fremsatte lovforslag, og jeg skal tillade mig at omtale de vigtigste af disse ændringer.

Ved fremsættelsen i sidste samling gjorde den daværende fiskeriminister opmærksom på, at hvis man besluttede sig til en udvidelse af det danske fiskeriterritorium i overensstemmelse med den i London i foråret 1964 indgåede konvention, ville det blive nødvendigt at foretage en revision af visse af bestemmelserne i loven om saltvandsfiskeri.

Da det viste sig, at forslaget til lov om saltvandsfiskeri ikke kunne færdigbehandles i sidste samling, blev der herefter fremsat og vedtaget et forslag til lov om Danmarks fiskeriterritorium, hvorved fiskeriministeren opnåede bemyndigelse til at udvide det danske fiskeriterritorium i overensstemmelse med Londonkonventionens regler. Når sidstnævnte lovforslag blev fremsat, skete det, efter det for mig foreliggende, ud fra et ønske om at kunne meddele de interesserede lande, at man agtede at skride til en udvidelse, således at der kunne optages de i konventionen forudsætte forhandlinger med andre medlemslande, der måtte hævde at

[Fiskeriministeren.]

have ret til traditionelt fiskeri inden for den udvidede fiskerigrænse, og ligeledes optages forhandlinger med Norge og Sverige angående den i konventionen forudsatte særordning for Skagerrak-Kattegat.

Under lovforslagets behandling blev der af den daværende fiskeriminister imidlertid givet tilsagn om, at den i forslaget indeholdte bemyndigelse ikke ville blive benyttet, før der var ført forhandlinger med fiskerierorganisationerne og det udenrigs-politiske nævn.

Efter forslagens vedtagelse har der været ført forhandlinger om forholdene i Kattegat-Skagerrak dels i det nordiske kontaktorgan vedrørende fiskerispørgsmål, dels mellem fiskerierorganisationerne i Norge, Sverige og Danmark, og det kan forventes, at der på grundlag af disse forhandlinger i den nærmeste fremtid vil blive optaget forhandlinger på officielt plan.

Da der er gået en del tid med disse foreløbige forhandlinger og forslaget til saltvandsfiskerilov nu på ny fremsættes for det høje ting, har jeg — under hensyn til den nære sammenhæng, der er mellem visse af bestemmelserne i saltvandsfiskeriloven og spørgsmålet om fiskeriterritoriets udstrækning — fundet det rigtigst, at reglerne om fiskeriterritoriet optages i forslaget til lov om saltvandsfiskeri.

Der er derfor i forslagens § 1, stk. 2 og 3, indsat bestemmelser herom gående ud på, at der for de af Londonkonventionen omfattede kyststrækninger fastsættes et fiskeriterritorium på 12 sømil, medens dette for de øvrige kyststrækninger opretholdes uændret. Samtidig er der i § 1, stk. 7, foreslået en hjemmel til ved overenskomster med fremmede stater at gøre undtagelser fra bestemmelserne i § 1, stk. 4-6, angående betingelserne for at drive fiskeri m. v. på dansk fiskeriterritorium. Endelig er det forudsat, at der ved overenskomst med Norge og Sverige skal kunne fastsættes en anden udstrækning af fiskeriterritoriet end bestemt i § 1, stk. 2.

I § 1, stk. 3, er indsat en bestemmelse, der, som det fremgår af bemærkningerne, tager sigte på det forhold, at den danske kyst ligger over for en fremmed stats kyst, og der ikke er en sådan afstand mellem kysterne, at forslagens bestemmelser i øvrigt om territoriets udstrækning fuldt ud kan finde anvendelse.

Som jeg nævnte foran, er forhandlingerne med Norge og Sverige ikke afsluttet, og da der i henhold til Londonkonventionen skal gives de øvrige medlemsstater underretning om de danske fiskeribestemmelser forinden disse sættes i kraft for det udvidede territorium, ligesom eventuelle forhandlinger om overgangsrettigheder m. v. bør være tilendebragt inden dette tidspunkt er det i § 38, stk. 4, foreslået, at bestemmelserne om udvidelse først skal træde i kraft efter nærmere bestemmelse, således at der levnes den fornødne tid til at få alle formaliteter bragt i orden, forinden udvidelsen gøres effektiv. Jeg gør i denne forbindelse opmærksom på, at også kontrolspørgsmålet bør overvejes nærmere.

Fra fiskerierorganisationernes side har der været et stærkt ønske om, at det i § 13 eksisterende forbud mod trawlfiskeri ikke umiddelbart skal gælde for det udvidede fiskeriterritorium, men alene i en afstand af 3 sømil fra land. Der er derfor i § 13, stk. 1, indføjet en bestemmelse herom, men under hensyn til, at det endnu ikke kan overses, i hvilket omfang udlændinge vil få ret til at fortsætte deres fiskeri, især mellem 6 og 12 sømil, og om dette fiskeri vil have skadelige konsekvenser for fiskebestanden, er der i § 13, stk. 10, foreslået en bestemmelse, hvorefter fiskeriministeren efter indstilling fra fiskeriets hovedorganisationer og Danmarks fiskeri- og havundersøgelser kan forbyde brugen af visse redskaber eller fastsætte nærmere regler for deres anvendelse for den del af territoriet, der ligger uden for den i § 13, stk. 1, nævnte 3 sømils grænse.

Fra dagspressen vil det muligvis være bekendt, at udkastning af brugte redskaber

[Fiskeriministeren.]

og andet affald fra fremmede fiskerfartøjer efterhånden frembyder et problem for danske fiskere, især i Nordjylland. For så vidt denne udkastning foregår uden for dansk søterritorium, har det hidtil ikke været muligt at gribe ind. Selv om den forudsete udvidelse af fiskerigrænserne formentlig i nogen grad vil gøre det muligt at råde bod på denne ulempe, vil det dog sikkert ikke være muligt at komme problemet helt til livs uden ved en særlig international aftale.

Også udkastning af affald og ikke mindst flasker fra rutefartøjer har fremkaldt en række beklagelser fra fiskerne, der hævder, at dette betyder en væsentlig ulempe for fiskeriet, i hvert fald inden for Skagen. Der er derfor efter indstilling fra fiskeriorganisationerne i forslaget § 4, stk. 1, nr. 1, som et nyt punktum indsat en bestemmelse, hvorefter forbud mod udkastning af genstande og affaldsprodukter m. v. også skal gælde for danske skibes vedkommende uden for det danske fiskeriterritorium øst for linjen Lindesnæs-Hanstholm.

I § 9, stk. 1, nr. 3, sidste punktum, er i forhold til det i sidste samling fremsatte forslag efter indstilling fra fiskeriorganisationerne foretaget en mindre ændring, hvorefter kun ruserækker, der er over 150 m mod tidligere 100 m, skal afmærkes på den i bestemmelsen foreskrevne måde, idet den særlige mærkning anses for overflødig for de kortere ruserækker.

Ligeledes efter indstilling fra fiskeriorganisationerne er i § 11, stk. 6, foretaget en mindre ændring med hensyn til den her foreskrevne afstand mellem ruserækkerne, idet man ikke har fundet det nødvendigt at forhøje den hidtil gældende afstand mellem ruserækker indbyrdes.

De i § 13, stk. 3, nr. 4, omhandlede skovltrawl har hidtil kun måttet benyttes fra 1 time før solopgang til 1 time efter solnedgang bl. a. af hensyn til fiskeriet med nedgarn m. v. Af Dansk Fiskeriforening er imidlertid foreslået, at fiskeriet med skovltrawl om sommeren skal kunne påbegyndes 2 timer før solopgang og i den øvrige del af året 1½ time før solopgang. Begrundelsen for dette forslag har fra Dansk Fiskeriforening været, at det for flere fiskearters

vedkommende er lettest at fange disse umiddelbart før solopgang, og at en fremrykning af tidspunktet for fiskeriets påbegyndelse vil gøre det muligt at lande fangsterne så tidligt, at disse kan blive afsat ved de tidlige auktioner.

Vestjysk Fiskeriforening har ikke ønsket en tilsvarende ordning for vestkystens vedkommende, og det er derfor foreslået, at ændringen alene skal gælde inden for Skagen.

Fra gammel tid har der for Limfjordens vedkommende været fastsat visse begrænsninger i tonnagestørrelsen for fartøjerne for at hindre for hårdt fiskeri i dette afgrænsede område. I praksis har det imidlertid hidtil været muligt på forskellig måde at få fartøjerne „målt ned“, således at de herved er kommet under den fastsatte tonnagegrænse. De af statens skibstilsyn fastsatte nye regler om målinger af fartøjerne hindrer imidlertid nu denne nedmåling, hvilket bevirker, at en række af de mindre fartøjer i Limfjorden ikke længere lovligt vil kunne benyttes her. For at afhjælpe denne ulempe for fiskerne og i erkendelse af, at den hidtidige tonnagegrænse for de mindre fartøjer i området vest for Ålborg på 5 tons efter de nye målemetoder i realiteten svarer til 8 tons, er tonnagegrænsen i forslaget § 17 foreslået fastsat til 8 tons som maksimum for dette område.

For at beskytte rødspætteyngelen, der især i sommermånederne findes på de gode opvækstpladser langs den jyske østkyst, findes i den gældende saltvandsfiskerilovs § 13, stk. 4, et forbud mod vodfiskeri i månederne maj, juni og juli i et område langs kysten fra Skagen til Fornæs, den såkaldte „linjefredning“. Der har imidlertid blandt fiskerne været en del utilfredshed med denne fredning, i hvert fald for så vidt angår visse områder af denne, idet fiskerne har henvist til, at forbuddet betyder et for stort indgreb i fiskernes muligheder for fangst af rødspætter i de nævnte måneder. Der er derfor af Centralforeningen for Fiskeriforeninger i Vendsyssel med støtte af Dansk Fiskeriforening foreslået en væsentlig indskrænkning i det hidtidige fredningsområde, medens Danmarks fiskeri- og havundersøgelser ikke har ment at kunne gå ind herfor af hensyn til, at fredningen

[Fiskeriministeren.]

betyder en efter undersøgelse af opfattelse tiltrængt beskyttelse af undermålsrødspæter i området.

Efter forhandling med de interesserede fiskerierorganisationer og med tilslutning fra disse er der herefter i § 18, stk. 2, foreslået en adgang for fiskeriministeren til at dispensere fra forbuddet for nærmere afgrænsede områder, dog kun for så vidt angår det skånsomme redskab snurrevod, og kun for så vidt der i dette anvendes et maske-mål på mindst 110 mm.

Som det fremgår af bemærkningerne til forslaget § 35, er der foretaget visse ændringer i konfiskationsbestemmelserne, således at disse følger samme regler som i det foreliggende forslag til lov om ændringer i straffeloven.

Bortset fra de ændringer, jeg her har omtalt, er der kun foretaget enkelte mindre ændringer, hovedsagelig af redaktionel karakter.

Med disse bemærkninger skal jeg tillade mig at anbefale de 2 lovforslag til velvillig behandling i det høje ting.

Den første sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om en låneforening af kraftproducerende selskaber.

Valgt blev: *Ditlevsen, Poul Dalsager, Thomas Have, Egon Jensen, Herlöv Larsen, Th. Mikkelsen, Astrid Skjoldbo, Tastesen, Johan Philipsen, A. Chr. Andersen, Robert Christensen, Jens Peter Jensen (Sorø amt), Stæhr Johansen, Fanger, Knud Østergaard, Jens Peter Jensen (Agerskov) og Arne Larsen.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om ændringer i lov om bekæmpelse af kønssygdomme.

Valgt blev: *Boye Hansen, Albertsen, Andreas Hansen, Poul Hansen (Grenå), Viola Nørlov, Orla Pedersen, Astrid Skjoldbo, Karl Max Rasmussen, Thisted Knudsen,*

Diderichsen, P. E. Eriksen, Nathalie Lind, Langkilde, Gottschalck-Hansen, Erna Sørensen, Else-Merete Ross og Poul Dam.

Den næste sag på dagsordenen var:

Valg af 17 medlemmer til et udvalg angående forslag til lov om ændring i lov om almindelig arbejderbeskyttelse. (Vedrørende lastning og losning af skibe).

Valgt blev: *Anker Jørgensen, Nina Andersen, Bladt, Thomas Have, Carl Nielsen, Helge Nielsen, Chr. Rasmussen, Robert Sørensen, Enggaard, Jens Frandsen, Johan Philipsen, Skov Thulesen, Hindkjær Pedersen, Adolph Sørensen, Stetter, Grethe Philip og Vivike.*

Den næste sag på dagsordenen var:

Anden (sidste) behandling af forslag til folketingsbeslutning om Danmarks ratifikation af internationale overenskomster om oprettelse af en midlertidig ordning vedrørende et globalt kommercielt satellitkommunikations-system, undertegnet i Washington den 20. august 1964.

(Første behandling af forslaget til folketingsbeslutning (nr. VII) findes i tidenden sp. 2156).

Der var ikke stillet ændringsforslag.

Sagen sattes til forhandling.

Ministeren for offentlige arbejder (Lindberg): Ved sagens første behandling blev der rejst en række spørgsmål, som jeg i et vist omfang besvarede, men jeg vil gerne have lov at uddybe nogle af svarene efter at have indhentet nærmere oplysninger.

Det ærede medlem hr. Waldemar Laurson spurgte, om det, at der eventuelt kun flere medlemmer med i sammenslutningen, kunne hidføre den situation, at de nordiske lande og dermed Danmark ikke fik sæde i den komité, man i henhold til overenskomsten skal være medlem af. Herom kan jeg oplyse, at selv om der kommer flere lande med — og det er der megen sandsynlighed for — vil de nordiske lande og dermed Dan-